

ATLANTIS

Zuzana Guričanová

ČÍTANIE PRE
TÍNEĎŽEROV
13+

FEEL
GOOD BOOKS

**FEEL
GOOD** BOOKS

ATLANTIS

Zuzana Guričanová

Text © Zuzana Guričanová 2018

Cover design © Waldemar Švábenský 2018

Slovak edition © FeelGoodBooks as an imprint of TRIO Publishing 2018

Vyšlo v edícii FeelGoodBooks,

ktorú vydáva TRIO Publishing, s.r.o., Trajánova 3A, 851 10 Bratislava.

Číslo publikácie: 173, v edícii FeelGoodBooks 4

Rok vydania 2018

Prvé vydanie

Vydavateľka: PhDr. Magdalena Fazekašová

Zodpovedná redaktorka: Toňa Revajová

Redaktor: Andrej Greguš

Návrh obálky: Waldemar Švábenský

Grafická úprava a zalomenie: Waldemar Švábenský

Tlač: Kasico, a. s., Bratislava

na papieri Volumen Cream, 80 g/m², vol. 2. 0.

ISBN 978-80-8170-048-4

PROLÓG

Nastala noc – jedna z tých chladných jesenných nocí, počas ktorých sa človeku zdá, že leto, čo zažil, bolo úplne posledné. A to isté cítila aj Korinea, niekdajšia princezná Juhu. Hľadela z okna na hviezdnaté nebo a modlila sa k svojej bohyni Mut. Prosila o bezpečie, o ochranu, hoci už ani nedúfala, že sa jej dostane.

V hlavnom meste Stredného miestodržiteľstva sa zdržiavala už dlhší čas a odkedy ušla, nebolo jej dobre, no teraz si po prvý raz vydýchla a prenikol ju pokoj.

Do jej izby, presvetlenej iba mesačným svetlom, ktosi vstúpil. Korinea sa ani neobzrela, len šepla: „Jasydia, vitaj.“

Po jemnom koberci k nej podišla bosá žena. „Korinea, niečo sa deje. Viem to, cítim. Ganeš mi to prezradil.“

„Sadni si ku mne,“ požiadala Korinea priateľku a objala ju okolo pása. „Čo ti povedal ten tvoj boh múdrosti?“

„Bola som v jeho chráme a modlila sa k nemu, aby vojna netrvala prídlho – a on prisľúbil, že nebude.“

„Veď to je dobré; čo ťa tak znepokojilo?“

Jasydia krútila hlavou, až jej zacengali kruhové náušnice. „Nebude trvať dlho, lebo všetko padne. Všetko padne rukou Ničiteľa.“ Korinea vzdychla a znovu sa zahľadela na mesiac, ktorý neprestával svietiť ani v hrozných časoch smrti a krviprelievania. „Na čo myslíš?“

Mierne sa sklonila. „Uvažujem, prečo sa to všetko stalo.“

„Predsa pre ženu,“ odvetila Jasydia bez váhania.

„Naozaj tomu veríš?“ Ďalší ťažký povzdych.

„Čo iné môže byť príčinou bojov medzi mužmi?“

Odpoveď neprišla, zato sa však Korinea spýtala: „Povedz, vieš niečo o Ničiteľovi? Povedal ti Ganeš, čo je s ním?“

Začudovane na ňu uprela zrak, neverila vlastným ušiam.

„S koľkým záujmom sa naňho pýtaš! Prečo?“

„Pretože som ho poznala, sestra moja.“

„Poznala? Nikdy si ho nespomenula.“

„Pretože nenávidím, ako ho všetci volajú; má aj vlastné meno.“

„Jeho meno je Ničiteľ a právom mu patrí za všetko, čo vykonal!“ vyhlásila Jasydia pobúrene.

„Možno mu patrí... No pre mňa bol niekým úplne iným. A nebolo to tak dávno, milá moja.“

„Nerozumiem ti,“ priznala Jasydia.

„Možno ti to raz rozpoviem, no moje rany sú priveľmi čerstvé, teraz o tom ešte nemôžem hovoriť. Prepáč.“

„Rany? Ten netvor ublížil aj tebe?“

„Áno. Ale nie tak, ako si myslíš.“

„Ako teda?“

Korinea sa na Jasydiu usmiala a pohľadila ju po tvári. „Povedz mi radšej ty, čo vieš. Ešte niečo ti Ganeš prezradil?“ Po tom, čo Jasydia zavrtela hlavou, dodala: „Ani bohyňa Rata?“

„K tej sa už nemodlím.“

„Prečo?“

„Dost' dlho som jej slúžila, a už viac nechcem.“

„Už nechceš?“ prekvapila sa Korinea. „Dá sa odísť z jej služieb?“

Jasydia mykla plecami. „Odišla som. A môžem ju nenávidieť za to, aký život som pre ňu žila, nie?“

„Nemáš strach nenávidieť bohyňu?“

„A čo mi môže urobiť, princezná? Čo? Bohovia už dávno nasledujú náš svet, majú predsa dost' vlastných starostí.“

„Prečo teda veríš Ganešovi?“

„Lebo on je iný.“

„Naozaj sa na to spoliehaš? Ja veru nie,“ priznala Korinea trošku trpko.

„Ale aj ty sa modlíš. I teraz si sa modlila k Mut.“

„Na juhu sme mali vlastných bohov,“ pokývala hlavou, „modlím sa však len k Mut.“

„Ušla si sem do Rajadhanu – nemala by si teda prijať našich bohov za svojich?“

„Bola by som neverná svojej výchove,“ namietla.

„Ja neviem, Korinea. Neviem. Možno sa kdesi nachádzajú aj moji, aj tvoji bohovia. Len navzájom o sebe nevedia.“

„To by potom neboli bohmi! Tí predsa všetko vedia i vidia.“
„Ktovie. Možno sme si ich len my ľudia vymysleli, aby sme sa necítili tak osamelo v tomto strašnom svete.“
„Nevieš, kde je Alaša?“ opýtala sa zrazu Korinea.
„Veštkyňa podľa mňa už spí.“
„Nie, ona nikdy o takomto čase nespí. Počúva proroctvá hviezd.“
„Predtým som o takej mágii nepočula,“ zamračila sa Jasydia, ktorá mala na Alašu ťažké srdce, hoci netušila príčinu.
„To nie je mágia. Alaša nie je žiadna čarodejnica. Má dar.“
„Počúva proroctvá hviezd? To znie veľmi čudne!“
„Áno, znie, no ona naozaj má tú schopnosť. Jej veštby sa doteraz vždy splnili – úplne vždy,“ vyriekla Korinea nešťastne.
„Napĺňa ťa smútok, sestra, a ja ani neviem prečo.“
„To je priveľmi dlhý príbeh...“
„Porozprávaj mi ho!“
„Radšej by som si teraz vypočula veštbu mojej Alaše,“ usúdila princezná.
„Dobre, tak ju idem zavolať,“ Jasydia vstala a vyšla na chodbu.
Korinea šepla slovko vďaky, stisla jej dlaň a nechala ju odísť, pričom očami plnými slz sa zadívala na nebo. Uvažovala, prečo sa to všetko stalo. *Prečo?* Naozaj priniesla tomuto svetu vojnu? Prečo by práve ona mala byť za to zodpovedná? *Nie!*
„Korinea, princezná moja, chcela si ma vidieť?“ vstúpila zrazu do dverí stará veštkyňa Alaša.
Princezná vstala a objala starú priateľku. „Chcem počuť, čo nám prinesie budúcnosť.“
Alaša vyšla na terasu a chvíľu mlčky pozorovala hviezdy, potom zavrela oči a zhlboka vdychovala chladný nočný vzduch. O niekoľko minút sa vrátila do komnaty ku Korinei.
„Tak čo, drahá? Čo ti prezradili?“
„Sadnime si, pani moja.“ Usadili sa na tvrdom múre z mramoru a Korinea ju nedočkavo vyzvala:
„Vrav už!“
„Blíži sa. Príde po mori.“

„Po mori?“ zadivila sa. „More predsa neobmýva Rajadhan!“
„Aj Vládcovskú ríšu Južný cíp čoskoro zničia a zmizne pod hladinou Targentu.“

„Môj domov zmizne v mori?!“ po chrbte jej prešla vlna mrazu a zalial ju ľadový pot. „Ako to myslíš, Alaša?“ zhrozila sa.

„Svet bude vyzerat' úplne inak: postupne sa celý Atlantis stratí v búrlivých vodách.“

„To sa nesmie stať!“

„Stane sa to, pani moja. Srdce mi puká, keď to vravím, pretože to znamená smrť pre nás všetkých, aj pre teba. Aj preň,“ Alaša pohľadila Korineino lono.

Princezná jej venovala vydesený pohľad. „Preň?“

„Pre jeho dieťa,“ potvrdila veštkyňa.

Korinea zbledla tak, až sa to dalo badať aj v slabom mesačnom svetle. „Jeho? Nie!“

„Nevedela si, pani moja?“ Alaša ju objala okolo pliec a priťahla k sebe.

„Nevedela... tušila som. Ale... nie, to sa nesmie stať!“ zdôraznila. „Čo som to len urobila?!“ zúfala si.

„Neboj sa, pani moja. Ten netvor nepríde na tento svet.“

Korinea bez dychu nadvihla hlavu. „Mám vari zabiť svoje dieťa?!“

„Nebudeš musieť, on sám ho zabije. Zničí všetko.“

„Prečo by to robil? Nie je taký... Myslela som si, že je iný!“

„Ja viem,“ veštkyňa ju hladila po bohatých vlasoch s bronzovým leskom. „Viem. Netráp sa, pani moja, ty za to nemôžeš.“

„Ale môžem, Alaša! Ja som to zavinila. Ja!“ po tvári jej tiekli vodopády slz, ktoré nedokázala nijako zastaviť.

„Nie ty, lež on. On je vinný; on, Ničiteľ.“

„Nevolaj ho tak!“ zahriakla ju Korinea a sama sa čudovala, že sa ho zastáva.

„Neobhajuj ho; nezaslúži si to.“

„Alaša, ja ho neobhajujem,“ vravela zlomene. „Snažím sa ospravedlniť seba, čo to nechápeš? Ten pocit viny je neznesiteľný... Neznesiteľný!“ skríkla do ticha noci a preľakla sa ozveny vlastného hlasu, čo sa k nej odrazila od nebies.

„Nedovoľ si výčitky svedomia! Načo aj? Skôr než bude vidieť, že v tebe rastie dieťa, budeme všetci mŕtvi,“ šepala veštkyňa čudným, upokojujúcim hlasom, čo vôbec nepasoval k tomu, čo hovorila.

„To ma má utíšiť? Nechcem zomrieť, Alaša! Som mladá, plná života! Nie, nechcem umrieť!“

„Bolí ma, že ti to musím vravieť, drahá moja. Si mi ako dcéra, ktorú mi bohyňa Mešenet odoprela, no aspoň zomrieme spolu – nebudeš sama. To ti sľubujem.“

„Keď si pomyslím, že som túžila umrieť v jeho náručí...“ Korineu striaslo.

„Milovala si ho. Už sa netráp; láska ťa k tomu dohnala.“

„Milovala?“ zasmiala sa, vzápätí ju znovu premohol plač.

„Je to minulosť,“ chlácholila ju Alaša.

„Nie, nie je. Verila by si tomu? Stále ho milujem, stále... a navždy budem, aj keď sa nado mňa zdvihne jeho meč a on ho bude zvierat' a... hrot sa pomaly znesie k môjmu srdcu... aj v tej chvíli ho budem milovať. Aj vtedy.“

Veštkyňa nemala slov. Ako utíšiť túto mladú ženu, keď sama nevie, čo si počat'?

„Vidíš, Alaša, na toto nemáš ani ty slová útechy. Myslíš, že aj on ma niekedy miloval?“

„Lúbi ťa celým srdcom, o tom som pevne presvedčená.“

„Tak prečo to všetko...? Prečo to robí?“

„Práve preto, dcéra moja, práve preto.“

Do miestnosti v tej chvíli zase vošla Jasydia. „Prečo plačeš, sestrička?“ rozbehla sa k priateľke.

Princezná sa v tom okamihu vystrela, utrela si slzy z tváre a povedala: „To nič, nestrachuj sa.“

Alaša im zaželala dobrú noc a nechala ich osamote, o chvíľočku po nej nebolo ani stopy, iba čo v Korineinom srdci stále žili slová, ktoré vyriekla.

„Čo ti tá striga povedala? Tušila som, že to nebude nič dobré!“

„Neurážaj ju, ja jej dôverujem a aj ty by si mala. Ale nepovedala mi nič dobré. Žiaľ.“

„Povedz, čo sa stane?“

„Vraj celý Atlantis zmizne z povrchu sveta.“

„Nie! Ešte aj ona to počula? Potom je to ozaj pravda, hoci tomu nemôžem a nechcem veriť!“

Korinea mykla plecami. „Ver, čomu chceš.“

„Bohovia budú Ničiteľ a súdiť za všetko zlo, ktoré vykonal a vykoná. A jeho trest bude strašný!“ Jasydiine slová sa princeznej zabodávali do srdca a slabým hláskom požiadala:

„Chcem spať, Jasydia.“

Vtom sa vo dverách zjavila počerná tvár mladého strážnika Sagara. „Pani, zobuď sa!“ naliehal.

„Čo sa deje?“ obe naňho vyplašene pozreli, srdcia im bili až v krku.

„Plavia sa sem vojnové lode!“

„Lode?“

„Po rieke Samadre,“ prikývol.

Mladé ženy si vymenili vydesené pohľady, princezná šepala: „Už idú... Už prichádza skaza.“

„Rýchlo, musíš odtiaľto odísť! Aj pani Jasydia. Obe sa musíte schovať v Severnej veži. Poďte za mnou!“ rázne vykročil chodbami.

Korinea vyskočila na nohy, Jasydiu ťahala za ruku a spoločne bežali za Sagarom. Cestou odbehli do izby veštkyne Alaše a vzali ju so sebou. Tri ženy spolu utiekli z paláca miestodržiteľa Aurangzeba do veže, ktorá ich mala zachrániť.

„Čo sa to deje, Korinea?“ dožadovala sa Jasydia rozrušeným hlasom, keď už sedeli na mäkkom koberci, ktorý pokrýval chladnú kamennú podlahu Severnej veže.

„Upokoj sa, sestra moja, všetko ti poviem. Aj tak už nemáme veľa času, no rozpoviem ti celý príbeh – od začiatku. Každú drobnosť. Možno ma na konci môjho rozprávania budeš nenávidieť, ktovie, ale musím to spraviť.“

Jasydia ju chytila za ruku a zvedavo sa na ňu zahľadela. Korinea začala rozprávať.

POSOL MIERU

Ostrov Atlantída sa od vekov delil na päť území. Medzi Cisárstvom Severných morí a Vládcovskou ríšou Južný cíp panovali vždy nezhody, na ktoré okrem centrálnej ríše zvanej Stredné miestodržiteľstvo doplácala aj Kyriarchia Západnej zátoky. Piata časť niesla pomenovanie Východ.

Jedného dňa si Platernos, kyriarchos Západu, dal zavolať svojho prvorodeného syna. Do veľkej haly vstúpil rezkým krokom mladý muž s dlhšími čiernymi kučerami, uklonil sa a pozdravil panovníka: „Otče.“ Hnedá tunika po kolená sa mierne zvlnila.

„Poď bližšie, Doreius,“ pozval následníka otec.

Mladý Doreius sa zahľad do otcovej bradatej tváre: Platernove čierne vlasy pretkávali strieborné nite, no stále vyzeral ako silný bojovník. „Dal si ma zavolať ako syna, princa, bojovníka?“

„Toľko osobností sa v tebe skrýva?“ pousmial sa Platernos.

„Ešte viac, drahý otče,“ syn mu opätoval úsmev.

Kyriarchos nepotláčal vzdych, čo sa mu dral z hrude. „Synu, dobre vieš, ako to vyzerá medzi Severom a Juhom – a trpíme tým my, pretože ak sa schýli k boju, bitka sa odohrá na našom území. Nechcem dovoliť, aby pre ich nezhody zomierali moji ľudia. Ani Severania, ani Južania sa neodvážia tiahnuť na nepriateľa cez Stredné miestodržiteľstvo, pretože Aurangzeb by im to nedovolil.“

„To všetko už viem, otče. Čo však žiadaš odo mňa?“

Vážne naňho pozrel a nechotne vyslovil: „Chcem, aby si bol poslom mieru.“

„Ja?“ Doreia to očividne prekvapilo. „To predsa nie je úlohou kyriarchovho syna.“

„Uznávam, nie je to tvoja povinnosť. No žiadam ťa o to, lebo sa obávam, že tí ľudia budú mať úctu jedine k princovi.“

„Urobím, ako si želáš,“ odvetil Doreius, načo sa Platernovi viditeľne uľavilo. „Kam mám teda ísť? Na Sever, alebo na Juh?“

„Severania sú silnejší, majú väčšie právo klásť požiadavky. Najprv treba zistiť, či sú ochotní pristúpiť na mier.“

„Ak áno, potom pôjdem do Ras-Malu, hlavného mesta Južného cípu, ako mierový posol Severanov.“

„Viem, že tá predstava sa ti nepáči, a ver mi, že to chápem. No povedz, čo iné môžem robiť?“

„Pridať sa k Južanom a poraziť cisára Huanga i jeho hnusné severské vojsko!“ zvolal Doreius pevným hlasom.

Platernos okamžite pokrútil hlavou. „Nie. Nechcem zapojiť do vojny aj svoju kyriarchiu. To nikdy.“

„Prečo, otče?“

„Lebo vojna nie vždy prináša víťazstvo!“

„Ale nám by ho priniesla,“ vyhlasoval zanietene, „boli by sme v niekoľkonásobnej prevahe, keby...“

„Nazdávaš sa, že to stojí za stratu toľkých ľudských životov, syn môj? Navyše, na isté víťazstvo treba aspoň päťnásobnú prevahu. Ani spojenie západných a južných vojsk by možno nestačilo na porážku Severu.“

„Pre vyššie dobro hodno aj zomrieť!“

„Obávam sa, že si ešte nepochopil, akú cenu má život,“ vyhlásil panovník skleslo. Princ naňho vzdorovito pozrel, ale kyriarchos mu neposkytol možnosť odpovedať. „Si mladý a prudký, chceš byť vojnovým hrdinom. Nezažil si však boje, čo prinášajú skazu, nekúpil si sa v krvi iných mužov a nepočul si ich výkriky, nevidel si vojakov stínať ľudské hlavy a robiť horšie ohavnosti. A ja ti ani neprajem, aby si sa niekedy stal svedkom niečoho takého strašného, ako je vojna.“

„Mám teda vyjednávať s cisárom, hoci ho nenávidím?“

„Iba zisti, či chce mier. Som si istý, že áno, tá nekonečná vojna predsa musela jeho ľud vyčerpať.“

„A potom...?“

„Nechaj ho, nech si stanoví podmienky, vráť sa sem a spolu sa poradíme,“ rozhodol Platernos.

Doreius sa uškrnul. „Huang určite bude žiadať jednu z dcér vládcu Nurua.“

„A my musíme veriť, že Nuru na to pristane.“

„Dobre, poslúchnem ťa,“ rozhodol sa napokon.

„Bodaj by nie!“ žartovne prehodil Platernos. „Ako najstarší syn musíš byť vzorom mojim ostatným deťom.“

„Niekedy si myslím,“ zamyslel sa Doreius náhle, „že aj malý Lintos by bol lepším následníkom trónu ako ja.“

Panovník sa zamračil. „Teba sme vychovali ako kyriarcha, nesmieš o sebe pochybovať, synu! Po mojej smrti bude trón patriť tebe a ty sa staneš dobrým kyriarchom.“

„Tvrdiš to s úplnou istotou, otče...“

„Lebo moje srdce tomu verí!“

„Človek by sa nemal spoliehať na svoje srdce – je vrtkavé, premenlivé ako počasie.“

„Srdce je to najcennejšie, čo máme, Doreius, to si zapamätaj!“

Stála na terase, zahalená kalasirisom, členky jej zdobili zlaté reťaze. Pozorovala temnú nebeskú oblohu a premýšľala, keď zrazu začula za sebou kroky. Obzrela sa a v chladnom vánku jej zavialli svetlé kučery. „Alaša,“ oslovila ženu, „už dlho ťa očakávam.“

„Princezná, odpusť, že si musela čakať. Zdržal ma tvoj otec.“

„Niečo od teba chcel?“ pozrela na veštkyňu.

„Aby som ti odovzdala odkaz: Prišiel posol mieru.“

„Posol mieru od Severanov?“

„A od koho iného, pani moja?“

„Dobre, a čo to má spoločné so mnou?“

Vtom sa vo dverách na terasu zjavil vojak z kráľovskej stráže a oznámil: „Princezná Korinea, otec ťa očakáva!“

Zvedavo pozrela na Alašu a šepala jej: „Chcem si vypočuť tvoju veštbu, takže počkaj tu, kým sa nevrátim.“ Vykročila za strážcom, ktorý ju odviezol do veľkej trónnej siene, kde prechádzala pomedzi hrubé farebné stĺpy so zobrazeniami bohov. Uklonila sa pred vládcom a vyriekla slávnostným hlasom: „Otče môj, želal si si vidieť ma?“

Kráľ na ňu prísne pozrel a zvučne vyhlásil: „Budeš sa vydávať, dcéra moja. Staneš sa panovníčkou!“

Princezná sa s nadvihnutým obočím poobzerala – hľadala posla mieru, o ktorom jej povedala veštkyňa Alaša. Z tieňa vystúpil čiernovlasý mladík a pozrel sa na Korineu spaľujúcim pohľadom tmavých očí, pričom zrak mu sklzol na plné prsia, štíhly driek a široké boky obopnuté tesným kalasirisom. Korinea sa pousmiala. „A toto je môj budúci manžel?“ spýtala sa.

„Nie, toto je jeho posol.“

„Nie som jeho poslom, vládca Nuru,“ upozornil mladík, „som Doreius, syn Platerna, kyriarcha Západu,“ predstavil sa.

„Teší ma, Doreius,“ princezná sa milo usmiala a tiež si ho premerala.

„Princ ťa odvedie k tvojmu budúcemu pánovi,“ ozval sa Nuru.

„Ktorým je...?“ zvedavo pozrela na otca.

„Huang, cisár Severu.“

„Čože?! Za toho sa nikdy nevydám!“ zvolala pobúrene Korinea.

„Vydáš, a to nám zaručí mier, dcéra moja.“

„Otče, chceš ma len tak predat?“

„Len tak?“ zasmial sa Nuru chladne. „Nie, Korinea, za mier pre celú krajinu. Nezdá sa ti to dosť veľká cena?“ Jeho dcéra zanovito zovrela pery, takže neoblomne pokračoval: „Pôjdeš na Sever, či s tým budeš súhlasiť, alebo nie.“

„Viem, že nič nezmôžem,“ odsekla.

„Nehovor so mnou tak drzo, Korinea. Teraz sa vráť do svojich izieb.“

Venovala Doreiovi posledný pohľad, mladý princ sa na ňu túžobne usmial a ona odišla. Svižne prešla späť na terasu svojich komnát a tam sa znovu stretla s Alašou.

„Vidím, že v tebe kypí žlč,“ podotkla veštkyňa, len čo ju zbadala.

„A čuduješ sa?! Po takej správe!“

„Viem. Nemusíš mi nič vravieť.“

Princezná vzdychla. „Kedysi som ľahkomyselne snívala o vydaji z lásky, no nič také sa nestane, však?“ Alaša pokrčila plecami. „Nikdy nezažijem lásku...“

„V tom sa mýliš, pani moja.“

Uprela na ňu pohľad žiarivých zelených očí, na Južanku veľmi nezvyčajných. „Ako? Veď sa mám vydať za muža, ktorý... ktorý je mojím nepriateľom! A bol mojím nepriateľom, skôr ako som sa narodila. Ach, Alaša, veď je to už takmer starec!“

„Tvojou láskou síce nebude cisár Severu, ale to neznamená, že ju nezažiješ.“

„Myslíš tým, že budem mať milenca? To nikdy!“ vzbúrila sa.

„Si si príliš istá, pani moja,“ podotkla veštkyňa s úsmevom.

„Je to pod moju úroveň. Naozaj si myslíš, že by som sa mohla tak ponížiť? Pre mňa láska nie je takým nízkym citom... Je to niečo nesmierne vznešené, čo nehodno poškrvniť. A preto sa nikdy nestanem niečou milenkou. Nikdy, počuješ?“

„Tvoje odhodlanie je krásne, pani moja,“ uistila ju. „Ver mi, že si úctyhodnou ženou už len preto, ako si vážiš seba a svoje telo. Zároveň však dobre vieš, že ja sa nikdy nemýlim.“

„Nemýliš, no toto... toto je priveľa!“

„Už nechceš počuť moju veštbu?“

Korinea sa zamyslela. „Chcem,“ priznala po chvíli potichu.

Alaša sa zahľadela na nočné nebo, privrela oči a zhlboka dýchala. Po niekoľkých minútach konečne prehovorila: „Tvoja láska bude veľká. Bude nezničiteľná ako rajadhanská pevnosť, večná ako žiara slnka, silná ako zúrivý vietor, bolestivá ako pôrod a zároveň spaľujúca ako plameň ohňa.“

„Ako sa môže naplniť toto tvoje prorocko? Povedz, ako? Bez toho, aby som pošliapala to, čo je pre mňa posvätné, sa to nestane, milá Alaša! A ja nikdy nepošliapem sebaúctu a...“

„Nikdy? Poddať sa láske neznamená pošliapať seba samu, pani moja.“

„Kde mi hrozí nebezpečenstvo lásky? To mi musíš prezradiť, Alaša! Nech sa tomu miestu vyhнем...“

„Nevyhneš sa mu.“

„Ako to? Bude žiť v blízkosti paláca?“

„Nie. Stane sa to všetko, kým sa vôbec dostaneš do mesta Du-hui.“

„Ach, Alaša, tieto tvoje reči sú bláznivé! Nepoznám takého muža, ktorý by vo mne prebudil cit, ešte som takého nestretla.“

„Na Sever pcestuješ po mori i po súši, a na mori sa stane čosi veľké.“

„Hlúposť! Prvý raz neverím tvojim slovám. Musela si sa zmýliť, veštkyňa.“

„Už si naplnila myseľ toho muža, čoskoro sa aj on vkradne do tvojej. Potom už nebude úniku.“

„Neverím ti, neverím. Táraš dve na tri!“ pokúsila sa o smiech.

Veštkyňa sa spokojne usmievala. Korineou zmietali nejasné poryvy, ktorým nerozumela. „Spomenieš si na mňa, moja krásna, keď sa moje slová naplnia,“ pohľadila ju po tvári a nechala na terase samu.

Princezná pozrela na hviezdy. *Z nich to Alaša vyčítala? Nemožné! Istotne už stráca zrak, pomyslela si pochybovačne.*

Ona sa má vydať? Teraz? A za muža, ktorého nikdy nevidela, nemiluje ho a je hádam starší od jej otca? Prečo? Prečo by mala byť poslušnou dcérou, čo bez námietok vykoná otcovu vôľu? Nechcela sa vydávať bez lásky, radšej by ušla na ostrov Kinos do Chrámu lúny a stala sa dcérou mesiaca, aby tam mohla dožiť svoje dni a pokojne umrieť. Predstava, že sa bude musieť s cudzím mužom deliť o lôžko a on si bude brať jej telo, ako a kedy sa mu zachce, jej privodila nepríjemné zimomriavky, až sa striasla a objala sa okolo ramien.

Po líci jej stiekla slza, no Korinea ju rýchlym pohybom utrela do rukáva kalasirisu a vrátila sa do svojich izieb. *Žiadne slzy, žiaden plač!* Narodila sa ako princezná; jej povinnosťou je podriadiť sa tomu, čo žiada vládca.

No prečo sa nemôže za hnusného Huanga vydať jej staršia sestra? Korinea bola až druhým dieťaťom vládcovského páru, no jej sestra nemala ani zďaleka takú krásnu tvár. Sama si to síce nevedomovala, ale práve preto Huang žiadal jej ruku a nie ruku princeznej Lisandrey.

Prišla za ňou slúžka Zahra, aby jej vyzliekla kalasiris, a Korinea si obliekla nočný odev, priesvitný takmer ako závoj. Zahra

jej rozplietla vlasy a učesala ju, potom si princezná natrela tvár voňavou masťou, ktorá sa jej ihneď vsiakla do hebkej pokožky. „Môžeš ísť, Zahra,“ povedala slúžke, „ja sa ešte nadýcham čerstvého vzduchu.“ Otrokyňa sa uklonila a nechala princeznú osamote.

Keď Korinea opustila trónnu sieň vládcu Nurua, panovník uprel zrak na posla mieru princa Doreia, ktorý hľadel za princeznou. „Povedz mi, princ Doreius, prečo sa Západ vôbec pletie do vojny medzi nami a Severom?“

Uprel svoje tmavé oči na kráľa. „Časť kyriarchie môjho otca zasahuje medzi Juh a Sever, a tak nechceme brať na ľahkú váhu hrozbu, že by sme sa museli aj my zapojiť do vašich bojov.“

Nuru chápavo prikývol. „Viem, prečo si cisára Huanga navštívil skôr ako mňa – bolo to múdre.“ Doreius vyzeral trochu prekvapene, preto dodal: „Áno, uznávam: Juh je na tom horšie, to predsa vidia všetci. Som vlastne rád, že Huang nežiada nič viac ako moju dcéru.“

„Naozaj? Otvorene priznávam, že s týmto otcovým plánom nesúhlasím. Je pravda, že nenávidím cisára a myslím si, že taký zloduch si nezaslúži tvoju dcéru, vládca Nuru.“

„A čo by si urobil ty, princ Doreius, na mojom mieste?“ smutne sa pousmial panovník Juhu.

„Navrhol som otcovi, aby sa západné vojská pripojili k južným; potom by sme v prevahe porazili Sever.“

„A prečo Platernos nepristal na tento tvoj nápad?“

„Nechce sa zapojiť do vojny,“ zopakoval Doreius.

„Tvoj otec je múdry človek, princ Doreius, mal by si sa od neho učiť.“

„Veď ty sám už niekoľko rokov vedieš vojnu,“ namietal trochu zmätene mladík, načo v Nuruových očiach zavládol smútok.

„Ja som sa do vojny narodil, chlapče: viedol ju môj otec, dedo

i pradedo. Pravdupovediac, myslím, že už nik si nepamätá pôvod nezhôd medzi Severanmi a Južanmi.“

„Skutočne?“

„Uvažoval si niekedy o koreňoch tejto nekonečnej vojny?“

Pokrčil plecami. „Nie.“

„Vidíš? Ani ja sám neviem, prečo bojujem. Načo je potom taký boj?“

„Asi máš pravdu,“ uznal Doreius.

„Na to môžeš dať krk, že mám pravdu! A preto ma i potešila tá ponuka na mier. Kedy odvedieš moju dcéru k cisárovi?“

„Cestou sa musíme zastaviť v Komopolise, mojom domove, preto navrhujem, aby sme odišli odiaľto čo najskôr a nedali Huangovi šancu porušiť prímerie.“

„Veru, chlapče, nikdy nevieš, čo od neho môžeš čakať.“

„Najlepšie by bolo odísť do konca týždňa, ak nemáš nič proti tomu.“

Pokýval hlavou. „Dobre, takže ešte tri dni budem mať Korineu pre seba? Ty, samozrejme, ostaneš zatiaľ v meste.“

„Neprenajal som si nijaký dom, ale prespím na svojej lodi.“

„To v žiadnom prípade! Kto to kedy počul, aby vládca Nuru nebol pohostinný? Budeš bývať v paláci, veď a Korineiných komnát je voľný malý byt, môžeš ostať tam.“

„A možno sa mi dostane aj cti bližšie spoznať princeznú,“ mimovoľne sa uškrnul Doreius.

„Ver mi, že po niečom takom by si nemal túžiť.“

„Ospravedlňujem sa, vládca,“ uklonil sa rýchlo, „nemyslel som to zle.“

„Veď ani ja. Iba ťa chcem upozorniť, že Korinea je síce navonok krásna, no jazyk má ostrý ako britva. Mrzí ma, že sa mi nepodarilo vychovať z nej tichú a poslušnú mladú ženu; je z nej rebelka.“

„Teda tak?“ Princ mal o to väčšiu chuť spoznať ju.

„Radšej na ňu nemysli, princ Doreius. Zavolám strážu, aby ti ukázali tvoje izby.“

Prikývol, poďakoval sa za pohostinnosť a o chvíľu kráčal za